

Könyvajánló

Darvasi László: A könnymutatványosok legendája

Mióta olvastam, kimagaslóan az egyik kedvenc könyvem.

Mikor először olvastam, lenyűgözött a történet áramlása, a száznál is több emlékezetes, kisebb és nagyobb karakter, de mindennél jobban az, ahogy a sorsfonalak kanyarogtak, és a legdöbbenetesebb módon metszették egymást. olvastam egy Hatalmas Történetet, ami még hosszan elkísért.

Annyira nem hagyott nyugodni, hogy újra el kellett olvasnom, és akkor láttam bele mélyebben Darvasi világába. Egy olyan világba, ahol mindenkinek felett úr a Történet és mindenki mindenkivel találkozik, koccan, ütközik, kanyarog tovább. És ebben a történetben végtelenül és ijesztően sebezhető mindenki. A világ eseményei pedig csak vonulnak felettük, és az emberek magánélete, legbelső titkai mind ott vannak kinn. Nincs az a ruha, ami elrejtje a testek nyomorúságát, és nincs az az erő, ami nem engedi látszani a lélekét. Ebben a történetben bárkivel bármi megtörténhet az iszonyattól a csodáig. Nincsenek elrendezett sorsok. Sebezhetőek vagyunk, sebzettek vagyunk, állatok vagyunk. Először hátborzongató. Hogy az ember nem tudja védettnek és magasabb rendűnek hinni magát. És az, hogy bármelyik pillanatban bármi megtörténhet. (Az még a legjobbjik eset, ha csak trágya potyog az égből egy egész ostromló seregre.)

Van-e csoda? Csak a könnymutatványosok tudhatják – de az ő szemükből is csak jégeső és kő és vér folyik.

Mindenki lerongyolódott: a ruhája is, a lelke is. Nincsenek szép testek, merész és okos és vonzó hősök, helyettük van például egy lófogú Pilinger Ferencünk és egy Arnót Kamillánk, aki hiába észbontóan illatos, elmondhatatlanul ronda – és mégis fog találni valakit, aki őrá várt és szeretni fogja őt. Közben hullik a méz meg a láng meg a fekete kő a mutatványosok szeméből – és az egyiküknek, Franjo Mendebabának is ott van a földszagú mocsári ősanya, Szélkiáltó Borbála, aki akkor és ott kíséret a széketét. Úton-útfélen megbotránkoztat a történet, hogy a bőrünkön érezzük: ennyire emberek vagyunk, ennyire húsból és vérből és nyomorúságból vagyunk. Közben pedig ott van a remény is: ember, fogadd el, hogy emberként én is ilyen vagyok; ne szúrj le, ne ölj meg, ne neved ki, amikor minden pillanatban testben-lélekből meztelenül állunk egymás előtt, odakinn pedig körös-körül ég a világ a fejünk felett, de mégis léteznek egymáshoz tartó sorsok, és utak egymás felé.

Nekem ezt mondta a könyv akkor és ott. Ajánlom mindenkinek, aki szereti a történelmet és a mágikus realizmust. Vigyázat, nagyon vulgáris! Alapvetően nem kedvelem, ha egy könyv ilyen, viszont ha egy kicsivel is finomabban írta volna meg Darvasi, akkor nem jönne ennyire húsbavágóan közel. Úgy jó ez a mű, ahogy van.

Jó olvasást kívánok:

Vadné Kokovay Zsuzsanna

könyvtáros